T. C.

GENEL KURMAY BAŞKANLIĞI

1 nci ORDU VE SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI

SELİMİYE - İSTANBUL

KOMÜNİSTLER GENÇLERİMİZİ VE İŞÇİLERİMİZİ NASIL ALDATIYOR?

TÜRKAV

T. C.
GENEL KURMAY BAŞKANLIĞI
1 nci ORDU VE
SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
SELİMİYE - İSTANBUL

KOMÜNİSTLER GENÇLERİMİZİ VE İŞÇİLERİMİZİ NASIL ALDATIYOR?

TÜSİAV

ÖNSÖZ

Daha önce biri «KOMÜNİSTLER GENÇLERİMİZİ NASIL ALDATIYORLAR», diğeri «KOMÜNİSTLER İŞÇİLERİMİZİ NASIL ALDATIYORLAR» adı ile yayınlanan iki broşür vatandaşlardan gelen israrlı talep karşısında yeniden ele alınmış, her iki broşür elde edilen ifadelerle genişletilerek tek bir kitap halinde hazırlanmış bulunmaktadır.

1' inci Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı, muhtelif tarihlerde yapılan sorgulamalar sırasında komünistler tarafından aldatılmış olduklarını itiraf eden sanıkların açıklamalarına dayanan bu broşürü hazırlayarak kamu oyunun istifadesine sunmakla bir hizmet daha yaptığına inanmaktadır.

İfadesine müracaat edilen sanıklara ait olan pasajlar tırnak içerisine yazılarak okuyucu ile, sanık arasında direkt irtibat kurulmak istenmiştir. Bununla beraber zaman zaman söz konusu ifadelerin «NASIL ALDATIYORLAR» sorusunu cevaplandırmasında yardımcı olabileceği için yorumlar da yapılmıştır. Ne var ki, okuyucuların da anlıyacağı gibi, yapılan yorumlarla, muhtelif sanıkların vermiş olduğu ifadelerin yansıttıkları bir plânı daha belirgin hale getirmek ve bir tasnife tâbi tutmaktan başka amaç güdülmemiştir.

Diğer taraftan nasıl aldatıldıklarını izah eden sanıklar, aldatılmış olmanın üzüntüsünü, kendilerinin dışında kalan ve komünistlere hedef olabilecek diğer yurtdaşlarını, bu kızıl tehlikeye karşı uyarmakla teselli bulmaya çalışmaktadırlar. Bu satırlardan gelen seslere kulak verip kızıl tuzağa düşmemek hepimizin görevidir.

Diğer taraftan bu kitap; Türk Milletinin binlerce yıllık mazisinden bu yana şerefli tarihine şanlı ismini vuran, Çinlilere ÇİN duvarlarını yaptırtan, çağlar devirip çağlar açan, hürriyetleri uğruna oluk oluk akıttığı şehit kanlarıyla bu mukaddes toprakları sulayan, ne zaferden şımaran, ne de felâketten yılan; sessiz gidip şikâyetsiz şehit olan, yuvasından «ya şehit ol, ya da gazi...» diye uğurlanıp daima asil Türklük vekarının mütevazı tülü içinde kalan, METE'nin, ATİLLÂ'nın, FATİH'in emrinde ne ise, KOSOVA'da, MOHAÇ'ta, MERCİDABIK'ta, PLEVNE'de, ÇANAKKALE'de, SAKARYA'da, DUMLUPINAR'da ve KORE'de ayni olan, her biri Türk'lüğün şeref ve şan destanı, Kahraman Mehmetçiklerimiz ve aziz şehitlerimizin mübarek ruhları huzurunda, Türk halkına ithaf olunmuştur.

Büyük ATATÜRK,

«Bugün vâsıl olduğumuz netice, asırlardan beri çekilen milli musibetlerin intibahı ve bu aziz vatanın her köşesini sulayan kanların bedelidir» — «Bu neticeyi Türk Gençliğine emanet ediyorum» — «Ey Türk Gençliği, birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dahilî ve haricî bedhahların olacaktır...» — «Ey Türk, istikbalinin evlâdı, işte bu ahvâl ve şerait içinde dahi vazifen; Türk İstiklâlini ve Cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.» buyurmuşlardır.

TUSTAV

Kuvvetine güvenen yüce Türk Milleti, tarihinin altın sayfalarını dolduran şan ve şeref destanlarındaki tecrübesinden, azminden ve kahramanlıklarından da ilham ve cesaret alarak, mukaddes yurdunda yer yer ve zaman zaman teşekkül eden hıyanet, kin ve garez kümelerini dağıtmış, aydın ve nurlu istikbaline doğru ilerlemektedir. Bu yolda kendisini daha ulvî ve daha büyük vazifelerin beklediği şuurunu her zaman muhafaza etmektedir.

Broşürün basılmasında yardımları geçen kurumlarla, bizi yeniden böyle bir çalışmaya teşvik eden vatandaşlarımıza şükranlar sunulur.

TÜSTAV

KOMÜNİSTLER GENÇLERİMİZİ NASIL ALDATIYOR?

1. GİRİŞ:

Daha önce, diğer ülkelerde görülen gençlik hareketlerinin sol şiddet ve anarşiye dönüştüğü bir vakıadır. Kaynağını yeni solun öğretisinden alan bu hareketler, üniversite sorunları ile ilgilenme şeklinde başlatılıp, Marksist - Leninist çizgideki diğer ideolojik örgütlerle dayanışma ve güç birliğine dönüştürülmüştür.

Bizde de, 13 Haziran 1968'de, İSTANBUL Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinin «Belge usulünün kaldırılması» isteğine dayanan öğrenci hareketi, bir hafta sonra, yayınlanan bildiri ve duvarlara yapıştırılan yazılarla masum bir istek görüntüsünden çıkıp, gençliği kullanmak suretiyle komünizmi yerleştirmeye çalışan bir hareket olarak ortaya çıkmıştır.

Nitekim, bir Türk bilim adamı 1970 yılında neşredilen, «Gençlik Hareketleri» adlı kitabında, bu hareketleri batılı ülkelerde, gizli veya açık komünist partilerin, Leninin «İki Taktik» adlı kitabından sistemleştirdikleri, Millî Demokratik Devrim tezinin veya daha basit bir deyimle, bu ülkeleri bir darbeye hazırlayan geniş cephe stratejisinin takdimi olduğunu beyan etmiştir.

Memleketimizde görülen bu hareketleri, pusuda bekleyen en dış merkezlerin, yeraltı örgütlerinin, eski tüfeklerin 1961 Anayasasının iyi niyetli, hürriyetçi ve demokratik niteliğini istismar ederek, gençliği yukarıda belirtilen amaçla harekete geçirmeleri olarak nitelemek uygun olur.

GENÇLİĞİN ÖZELLİĞİ:

Türk gençliği; temelde genellikle Atatürk'çü, memleketçi, azı varlıklı, çoğu varlıksız ve maddî zorluk içinde geldikleri bölgelere göre, benzer veya değişik temayüllü, öğrenmeye teşnedir. Gençlik heyecanı içinde memleket için kısa yoldan bir şeyler yapmak arzusundadır. Gençliği maksatlarına göre tahrik edenler, gençlerin bu arzu ve temayüllerini kendi maksatlarına göre istismar etmişlerdir.

ALDATILMA YOLLARI:

a. Bir batılı yazar «NASIL ALDATIYORLAR» adlı kitabında şöyle demektedir:

Komünistlerin gayelerine ulaşmaları üç safhada olur.

«Birincisi: Halkı, dehşete sevk edip, o günkü durumunda huzursuzluk yaratmak; halkın, halinden duyduğu memnuniyeti yok etmek.

İkincisi: İstikbalin kötü olduğunu, sistemin iyi çalışmadığını ve geçmişteki muvaffakiyetsizliklerin sistem bozukluğu nedeni ile meydana geldiği.

Nihayet üçüncü safha: Bu durumda, yegâne ümidin komünistlerin gösterdiği çözüm yolu olduğuna inandırmak. Birinci ve ikinci yolla ayağa kaldırılanların enerjilerini bu yolda harcamalarını temin edici telkinlerde bulunmak.»

Bizde de, bu tutumun sahneye konduğu dikkati çekmektedir.

b. Komünizmin başlıca teorisyen ve tatbikatçıları, teori ve pratik arasında öncelik ve ilişkileri şu şekilde de ifade etmişlerdir:

(1) Rus ihtilâlini başaran Lenin, «teori olmadan eylem olmaz» ilkesini vaz ederek uygulamıştır.

(2) Mao Tse Thung ise, Kıt'a Çin'in komünistleşmesi için eylemi ön plâna alarak, önce eylem, sonra teori diyerek Lenin'in metodunu değiştirmiştir.

(3) Castro, Che Guevara, Carlos Marighella gibi ihtilâlci komünistler ise teori ve eylemin birlikte gelişeceği görüşünden hareket ederek her ikisini meczeden bir metot uygulamışlardır.

Memleketimizde, gençlerin Marksist - Leninist, Maoist ve Kastroist çizgiye itilmesinde bu yöntemlerin hepsinin yerine göre uygulandığı görülmektedir.

TÜSTAV

c. Gençlerin kandırılması ve eyleme itilmesinde uygulanan metodları ayrıca niteliklerine göre legal veya illegal olarak gruplandırmak mümkündür.

Bilinçlendirme, örgütlenme ve eyleme itilmeye ait açıklama ve bazı örnekler:

d. Uygulanan metodlara ait esasları kısaca dikkatlerinize sunduktan sonra, şimdi bunların sanık ifadelerine dayanan canlı örneklerini vermek suretiyle açıklamaya çalışacağım.

Evvelâ, teoriden başlayan ve sonra pratiğe geçen bir uygulamanın izahını sunacağım. Burada sırasıyla, üç safha dikkati çekmektedir.

1. Sosyalist temel eğitim safhası.
2. Sosyalist tekâmül eğitim safhası.
3. İhtisas ve militanlaştırma safhası.

Bu safhalandırmayı yapmakla beraber teori ile pratiği öncelik ve sıra bakımından kesin olarak ayırmak çok defa mümkün olamamakta, bunlar karmaşık olarak duruma göre kullanılmakta ve geliştirilmektedir. Şimdi sırasıyla bu safhaları belirtelim.

I'İNCİ AŞAMA:

(Sosyalist temel eğitim safhası)

27 Mayıs'ta Türk gençliğinde toplum yararına duygusallık hâkimdir. Yerli komünistler bu özelliği istismar ederek, Marksizme geçişi sağlamak için bol miktarda sosyalist edebiyatından çeviriler yaptırarak çok ucuz fiyatla ve cüz'i taksitlerle satmaya çalışmışlardır. Bu arada roman - hikâye - tiyatro - resim gibi eserler üzerinde durmuşlardır. Türkiye sorunlarını Kemalizm adıyla sosyalist açıdan inceleyen yazılar, çoğu kez yazarı belli olmayan veya takma isimli yazarı olan eserler göz kamaştırıcı bir süratle yayınlanmıştır. Artık gençlerin kafasında Atatürk yalnız değildir. Yanı başında Marks - Lenin, Mao bulunmaktadır. Tek adam, gölge adam olmaya başlamıştır. Gençliğin kafasında Atatürk ilkeleriyle sosyalist ilkeler karışmış ve bunalımlar meydana gelmiştir.

Bu konuda, bir sanığın verdiği ifade aynen şöyledir:

«İnsan, belli bir yaştan sonra çevresinde cereyan eden olayları öğrenmeye çalışır. Kendisini aydınlığa kavuşturacak yeni kaynaklar arar. Çoğu kez kaynak olarak kitapları veya kaynak kişileri bulur. Bu tanışma giderek çok yönlü ilişkiler sağlar. İşte ben ve benim gibilerin yolundan sapması bu kuralın sonucudur. Hele kaynak Marksist - Leninist ise, insanın komünizmin batağına saplanması kaçınılmazdır. Onlar, «Gerçek yurtsever bizleriz, eşitlik yok, sınıflı toplum, sömürülüyoruz, tam bağımsız gerçekten Demokratik Türkiye, halka dönük eğitim, gibi; şaşırtıcı sloganları kullanırsa beynin dinamitlenmesi hiçtendir!»

Diğer bir sanık da bu konuda şöyle söylemektedir:

«Ben bir yatılı okul öğrencisi idim. Öğretmen ve idareciler toplumsal olaylar hakkında pek konuşmazlardı. Dışarıya çıktığımda bu konuda vitrinleri süsleyen, çok ucuza satılan kitaplar beni cezbediyordu. Diğer taraftan fakültelerde yapılan forumlar herkese açıktı. Çoğu kez öğrenci sorunlarını dile getirmek maskesi altında başlatılan bu forumlarda Türkiye'nin sorunları üzerinde cesaretli konuşmalar yapıyorlardı. Gerçek yurtseverler bizim gibi düşünen, bizim okuduğumuz kitapları okuyanlardır, diyorlardı. Bunlardan çok etkilenirdim. İçimdeki fikri boşluğa konuşmacılardan gelen bir basınç doluyordu. Bu hızla çıkıyor, söylenen kitapları alıyordum. Bir süre devam ettim, artık öyle bir noktaya gelmiştim ki, ben de Atatürk'ü devrimci değil, reformcu olarak görüyordum. Başlangıçta Atatürk sevgisi yıpranmış, karmakarışık bir kavram olmuştu. Bu arada bana Atatürk'ü lider olarak gösteren, öğretmen olan kimselere gerici diyordum.»

Bir başka sanık da şunları söylemiştir:

> **«Fikir kulüplerinde nereden getirildiğini bilmediğimiz sosyalist yazarların kitaplarından zengin kütüphaneler kurulmuştu. Bu kitaplar ayrıca bedava veriliyordu. Kulüpte sohbet toplantıları yapardık. Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı gelirdi. Namık Kemal, Mehmet Âkif gibi Türk değerleri devrinin çok geride kaldığını, toplumsal nitelik taşımayan eserlerin gençliği yarınlara hazırlamayacağını, fikir getirmediğini belirtirlerdi.»**

Bu safhayı gençliğin millî değerlerden uzaklaştırılması ve Atatürkçülüğü unutturma safhası olarak tanımlamak mümkündür.

2. İNCİ AŞAMA: (SOSYALİST TEKAMÜL EĞİTİM SAFHASI)

Aşırı sola kaydırılan gençlik, artık Marksist felsefeye âşinadır. Marks'ın, Lenin'in, Mao'nun mücerret teorileri yayınlanmaya başlanmıştır. Eski tüfekler ve yeni teorisyenler muayyen dergilerde toplanmıştır. Gençlik kanadında kurulan fikir kulüpleri parti okullarına dönüştürülmüştür. Birtakım tutarsız görüşler ileri sürülmekte, görüş sahipleri liderliklerini kabul ettirmeye çalışmaktadır.

«Atatürk yok, Mustafa Kemal vardır.» Atatürk'ün resimleri tahrif edilerek Lenin'e benzetilmekte ve bu maksatla Atatürk'ün kalpaklı resimleri duvarlara asılmaktadır.

İstanbul'da bir yüksekokul öğrenci kantininin caddeye bakan bütün camlarına Atatürk'ün kalpaklı resmi yapıştırılmış, aylarca kalmıştır. Okul idarecileri bunları ancak Sıkıyönetim ilânından sonra indirmişlerdir.

Gençliğin yüzü Moskova'ya, Pekin'e döndürülmüştür. Oradan gelen her ses kutsaldır. En çok okutulan kitap Marks'a, Lenin'e, Mao'ya, Politzer'e, Nâzım Hikmet'e aittir. Meclis kürsüsünden Nâzım Hikmet'in en büyük vatan şairi olduğunu söyletmektedirler. Bütün Marksist yayınlar bunu işlemekte, bunu yaymaktadır.

Bu arada fakirliği abartan, inançları sarsan yerli eserler de yayınlanmaktadır. Şiirde, tiyatroda, resimde hep aynı yoksulluk ve inançsızlık örnekleri hâkimdir. Gençler 6 ncı Filo'yu taşlamakta, bağımsızlık andını sokaklarda söylemektedirler. Silâhlı Kuvvetler'e sataşılmakta, Parlâmento dışı muhalefet diye anarşik eylemler ve ifadeler ortaya konulmaktadır. Köylerden ozanlar toplatılıp gazete bürolarında sosyalist görüşlü şiirler ezberlettirip, halk ozanları gecesinde sahneye çıkartılarak söyletilmektedir.

Bu konuda bir sanık şunları söylemiştir:

> «Katıldığım forumlarda her konuşmacı bir cümle söyler, arkasından 1000 ilâ 1500 kişi tezahürat yapardı. Söylenenin doğru olduğu hakkında düşünmeye gerek kalmazdı. Böylesine bir psikolojik baskı, her söylenenin doğru olduğu kanaatini uyandırırdı.»

Atatürk'e Mustafa Kemal diye hitabetmelerinin sebebini de bir sanık şöyle ifade etmektedir:

> «Bir liderin halk kahramanı olması için hem emperyalizme, hem feodalizme, hem de kapitalizme karşı halkın saflarında savaş vermesi lâzımdır. Atatürk yalnız emperyalizme karşı savaşmıştır. O devirde adı Mustafa Kemal'di. Sonradan Atatürk soyadını aldı. Bundan sonra ne feodalizme, ne de kapitalizme karşı savaş vermiştir. Onun için biz Atatürk'ü Mustafa Kemal olarak tanıyoruz.»

Görülüyor ki, Atatürk artık tamamen ikinci plândadır. Ve unutturulmaktadır. Bu safhayı; gençliği Marksist - Leninist yapma safhası olarak nitelemek mümkündür.

3. ÜNCÜ AŞAMA: (SOSYALİST İHTİSAS EĞİTİM SAFHASI) (İHTİSAS VE MİLİTANLAŞTIRMA)

Bu safha beyin yıkamanın en üst seviyeye ulaştığı ve eylemin başladığı, bir bakıma örgütlerin eylem düzeyinde ön alma yarışının yoğunlaştığı safhadır. Okunan kitaplardan başlıcaları şunlardır:

«Mao'nun Halk Kurtuluş Savaşı, Mao'dan Seçmeler, Gerilla Kimdir, Gerilla Günlüğü, Savaş Anıları, Şehir Gerillacılığı, Güney Amerika Gerillalarının Hayatı, Sosyalist Aydınlık Dergisi, Kurtuluş Dergisi, Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi, İşçi Köylü Gazetesi, Ant Dergisi, Devrim Gazetesi v.s.»

Bu safhanın belirgin üç özelliği vardır:

Birinci Özellik: Militanlar katıksız komünist yapılmıştır. Vatan ve millet kavramları kaybettirilmiştir.

İkinci Özellik: Atatürk'ün resmi çerçevesinden çıkarılmış, yerine Mao, Guevara, Castro'nun resimleri konmuştur.

Üçüncü Özellik: Gençlik ve işçi kesiminde savaşçı örgütler kurulmuştur. Tüzükleri yapılmıştır, eyleme geçilmiştir.

Bir Dev—Genç üyesi verdiği ifadede şöyle demektedir:

> «Bir fakültede arkadaşlarımı toplayarak dedim ki: Artık yapılacak iş Marksist - Leninist eylemleri oluşturmaktır. Nerede boykot varsa oradayız. Yazın köyde, kışın fabrikadayız. Yalnız sosyalistleri değil, tüm solcuları, ortanın solcularını saflarımıza çekeceğiz, devrimci disiplinimizle kucaklaşacağız. Eyleme katılmazsak görevimizi yapamayız.»

Bu militanlar artık o hale getirilmişlerdir ki; aldıkları direktif doğrultusunda komünist ihtilâlcilerin resimlerini ve taktik verici kitaplarını ceplerinde taşımakta, kendi derslerini bırakıp bunları ezberlemektedirler.

c. ÖRGÜTLERİN KURULMASINA AİT BAZI ÖRNEK VE AÇIKLAMALAR:

DEV—GENÇ, daha önce de belirtildiği gibi militan bir örgüttür. Doğu Almanya'daki komünist Bizim Radyo tarafından eylemleri methedilmektedir. Kurulan anarşik örgütler, şehir ve kır eşkiyası üyelerini DEV—GENÇ'ten seçmişlerdir. Bu üyelere sivrilmiş devrimciler demektedirler.

DEV—GENÇ'ten kopan militanlar örgüt kurmak için seri toplantılar yaparak yeni elemanlar toplamışlardır.
Bir toplantıya liderlik eden ve asıl görevi öğretmenlik olan bir sanık toplantıya iştirak edenlere hitaben şöyle konuşmuştu:

«İçinde bulunduğumuz ortam bizi devrimci olmaya zorladı, 5 kişi de olsak örgüt kurmak zorundayız.»

Bu toplantıda öğretmenlere şu görev verilmiştir:
Bir öğrenci okul sırasında bilinçlendirilirse, okuldan sonra örgüte girmesi daha kolay olacaktır. Her öğretmen, birinci plânda devrim için militan adayı yetiştirmelidir. Bunun sonucu olarak DEV—LİS kurdurulmuştur. Örgüt için yeteri kadar militanı bir araya getirdikten sonra, hazırlanan tüzüğü okuyup evet dedirtmişler, üyeleri ayrılamaz duruma getirmişlerdir.
Çengel atmak istedikleri kişiler için bir test hazırlamışlar ve gözlerine kestirdikleri kişiler üzerinde uygulamışlardır.
Bu konuda ifadesi alınan bir militan, şu beyanda bulunmuştur:

«Beş kişiden oluşan küçük bir nüve kurduk. Her birimiz kendi muhitimizde bulunan arkadaşlar arasında yoklama yaparak görüşümüze yakın olanlara yaklaştık. Kendimize has, testlerle bilinç seviyesini tayin ettik, sonra kitap verip okutturduk.»

Diğer bir sanık ifadesinde bu beyanı teyit ederek demiştir ki:

«Okula geldikten sonra zamanla bazı arkadaşlar tanıdım, birtakım görüş teatisi yaptık. Bilâhare bana kitap verdiler, okudum, bilinç seviyemi geliştirdim. Daha sonra arkadaşlar, biz, bir örgüt kurduk, tüzüğünü hazırladık, senin de aramızda olmana karar verdik, dediler.»

Komünistlerin bilinç seviyesi diye tutturdukları ölçü, sosyalizmin ilkelerin kayıtsız şartsız kabul etme halidir. Her söylenene doğru diye bakılacak, başka bir karşıt düşünülmeyecektir. Bir üye karşı bir görüş ileri sürdüğünde «kafamı bozma», diye mu-

aheze edilmiştir. Eğer bir sosyalist bu katılığa uğramışsa ona bilinçlenmiş diye bakılmıştır. Böyle bir kişi en makbul eleman olmuştur. Bunu sağlamakta uygulanan metodun çok defa bazı slogan veya kalıp cümleleri hiç düşünmeden çok tekrar ve ezberleme metodu kullanılmıştır.

Bir sanık nasıl bilinçlendiğini ifade ederken şunları söylemiştir:

«Bu konularda yeni o duğumu, arkadaşım (Z)'ye söyleyince, çok okuman ve eğitim çalışmalarına gelmen lâzım, dedi. Gösterdiği eve hatırladığıma göre 15 - 16 kere gittim. Çalışmalarda birbirimize arkadaş diye hitap ediyorduk. Derslerin sonuna doğru, ulaştığımız sonuçları koro halinde ezberliyorduk.»

Örgütlerin herkese çengel atmadığı, ancak sol neşriyatı takip edenlere, devrimci görünenlere, kadın ve paraya karşı zaafı tespit edilenlere bu ihtiyaçlarını karşılayarak yanaştıkları, sanıkların beyanlarından anlaşılmaktadır.

Ele geçirmek istedikleri kişilerin durumunu tetkik etmişler, ihtiyaca göre çeşitli imkânlar sağlamışlardır. Bunlar arasında önemli görülen birkaç tanesi şunlardır:

(1) Fakir işçilere dükkân açmışlar.
(2) Fakir öğrencilere maaş bağlamışlar, yatacak yer vermişler.
(3) Avrupa'ya tahsile göndermişler.
(4) Çeşitli devlet dairelerinde ve özel işletmelerde iş tedarik etmişlerdir.

Bu konudaki çalışmalarını bir sanık şöyle izah etmektedir:

(Arkadaşlarımdan birine berber dükkânı açtık, berberlikten anlamadığı için bir süre başka bir devrimci berberin yanında çıraklık etti. Dükkânı açtıktan sonra gelen müşterilere görüşlerini açarak onları saflarımıza çekmeye çalıştık. Bir süre sonra devrimci berber arkadaşımızın bilhassa gençler arasında müşterileri arttı, burası bir irtibat bürosu haline geldi. Bundan başka aynı maksatla reklâm şirketi, mühendislik bürosu, bakkal dükkânı, elektrikçi

dükkânı, kitapçı, fotoğrafçı dükkânı gibi örgüte ait işyerleri açtık. Buralardan insan ve malzeme saklamada, devrimci bildirilerimizi kitap sayfaları arasında saklayıp dağıtmada çok istifade ettik. Bazı devlet dairelerinde arkadaşlarımıza iş bularak buralarda örgüt yuvalarını kurdurup taraftar kazandık, devrimci eleman topladık.»

Militan ele geçirmek maksadıyla girişilen çabalardan bir diğeri şudur:

Seks ihtiyacını duyan çevreler daha ziyade üniversite gençliğidir. Örgüt mensubu evlendiği kadından bir süre sonra boşanmakta, boşanan kadın örgütün diğer mensupları ile ev tutarak beraber yaşamaktadır. Genç kız ve kadınlar genç erkeklere yaklaşmışlar, arkadaşlık kurmuşlar, fakat arkadaşlığın devamı için politik görüş teatisi yapmayı şart koşarak kitap verip okutmuşlardır.

Ekonomik sıkıntı ise işçi ve öğrenci çevrelerinin müşterek sorunudur. Öğrencinin okumak için, işçinin maişetini temin için, paraya olan ihtiyacı örgüt tarafından izlenmiş, bu ihtiyaçlarının tatmin edileceği vaadiyle örgüte girmeleri sağlanmıştır.
Bilinçlendirme taktiklerine ait örnekler:
Sanıklardan birisi mensup olduğu örgütün elemanlarını bilinçlendirmek için aşağıdaki faaliyetlerde bulunduklarını beyan etmiştir:

«Parası olmayan öğrencilere ders kitapları satın aldık, ayrıca Marksist, Leninist kitaplar vererek özetler çıkarttırdık, toplanan aidat v.s. gelirlerinden ev kiralayarak kütüphaneler ve dershaneler kurduk. Komünist Çin'de basılmış devrimci kitapları getirttik, bir lûgat gibi ezberlemelerini sağladık. Çalışmalara bilinçli öğretim görevlilerini de aldık. Üniversitede dersleri tatil ederek hiç bir öğrencinin dışarıya çıkmasına müsaade etmeden konferans salonunda yapılan forumlara gelmelerini sağladık.»

Bir başka sanık koro halinde ezberledikleri sloganların şunlar olduğunu belirtmiştir:
«Ordu; hâkim sınıfların baskı aracıdır.»
«Devrim, halkın içinden oluşturulan ordu ile yapılır.»
«Harekât, kırlardan şehirlere doğrudur.»
«Öncü güç proleterya'dır.»
«Temel güç köylüdür.»
«Yan güç gençlik ve aydınlardır.»

SONUÇ:

Gençlerin ne suretle etki altına alındığını, beyinlerinin nasıl yıkandığını ve eyleme sevk edildiklerini, adlî kovuşturmanın müsaadesi ölçüsünde, önce uygulanan usulleri, sonra canlı bazı örneklerini vermek suretiyle izaha çalıştım. Bu gençlerden beyinleri tamamen yıkanamamış büyük çoğunluğu sorgulanmaları sırasında, aldatıldıklarını idrak ve yanlış yola saptırıldıklarını itiraf etmektedirler. Ancak azılı militan bir kısım gençlerde bu düşüncelerin fikri sabit haline döndüğü görülmektedir.

TÜSTAV

KOMÜNİSTLER İŞÇİLERİMİZİ NASIL ALDATIYOR?

Komünizm; Allah'ı bulamayan, mülkiyet tanımayan ve tatbikatıyla insanları köle gibi kullanan ilkel bir rejimdir. Komünizmi bir rejim olarak sistemleştiren Karl Marks bile, ölümünden az önce: **«Pireler ektim, ejderhalar biçtim. Ben Marksist değilim. Ben Marksist değilim»** demek suretiyle bu vahşet örneğini suçlamak zorunda kalmıştır.

Filhakika, komünizmin Avrupa'da yerleşeceği, İngiltere'de uygulanabileceğini tasavvur eden Karl Marks ve Engels gibi komünistler, Avrupa'yı komünistleştirememiş, fakat akıllarına getirmedikleri başka bir ülkede milyonlarca insanın ölümü pahasına bu rejimin kurulmasını hazırlamışlardır.

KOMÜNİST ÜLKELERDE HAYAT

Komünizm bir fikir akımı olmaktan çıkarılıp, milyonlarca insanın cesetleri üzerinde bir devlet düzeni olarak kurulmuş ve fakat geçen yarım asırlık zamana rağmen hürriyetçi ülkelere oranla, daha iyi bir hayat sağlayamamıştır. El'an bu ülkelerde karın tokluğuna, tarlalarda ve fabrikalarda çalışan insanlara vaat edilen refah temin edilememiştir. Buna mukabil komünist partisinin idare kademelerinde bulunan bir avuç insan, müreffeh bir hayat yaşamaktadır.

Komünizmin pençesi altına giren ülkelerden birkaçı yeniden hürriyetlerine kavuşmak için seslerini yükseltmişlerse de, kanlı bir şekilde susturulmuşlardır.
Kanser hastalığından da tehlikeli olan komünizm sadece bir insanın değil, insandan insana bulaşarak bir milletin ölümüne bile sebep olmaktadır. Nitekim, komünizm illetine yakalanan her fert ve bu gibi fertlerden oluşan her millet insanlığın en büyük idraki olan Allah, Millet, Ahlâk, Özgür düşünce gibi kavramları kaybetmekte, sadece komünist partisinden aldığı emirleri dinleyen ve uygulayan canlı bir robot veya robotlar topluluğu olmaktadır.

Bu durum, bir nebze yukarıda da bahsedildiği gibi insan tabiatına aykırı, kaskatı bir inkârcılıktır. Zira insan, maddî bir varlıktır. Hayatı ise madde ile mânâ arasında dengenin ifadesidir. Bu dengeyi kuramamış olduğu bilinen ilk insan toplulukları biribirlerini telef etmişlerdir. Binlerce yıl sonra aynı vahşeti getirmek isteyen komünizmi benimsemek, medeniyetin ve bunu yaratan maddî ve manevî varlığın ve ilmin inkârcılığından başka bir şey olamaz.

KOMÜNİZMDE KLÂSİK ALDATMA

Ne var ki bugün, komünizm klâsik aldatma sözleriyle yaklaşmakta, kalkınma yolundaki ülkelerin insanlarına demokrasiyi yanlış tanıtarak kendi propagandasını yapmaktadır.
Bu aldatmacalar, bilhassa milletlerarası komünizm teşkilâtına bağlı kişiler veya teşekküller vasıtasiyle işlendiğinden tehlike geç farkedilmektedir. Söz konusu kişi ve teşekküllerin gayretleri meyvesini vermekte, hedef seçilmiş ülkelerde kardeş kanı dökülmekte, huzur kalmamakta, yer yer anarşik hareketler görülmektedir.

12 MART MUHTIRASI VERİLMESEYDİ

Son birkaç yıldır TÜRKİYE'yi tesiri altına almak isteyen bu akım 12 MART Muhtırası verilmemiş olsaydı, aynı âkıbeti hazırlamış olacaktı.

26 NİSAN 1971 den bu yana Sıkıyönetim idaresi, Türkiye'yi komünistleştirmek için silâha sarılmış tedhişçi ve satılmış bir azınlığın plânlarını, teşkilâtını, stratejisini ve taktiğini meydana çıkarmak ve suçluları adalete teslim etmek suretiyle huzuru büyük ölçüde sağlamış bulunmaktadır.

Türkiye'nin de dahil bulunduğu hür dünya ülkelerinin kurdukları «Demokrasi Cephesi» karşısında, komünistler, ordularıyla taarruz etmek yerine hedef seçilen ülkeler içinde komünizmin ağına düşmüş kişilerle o ülkeyi içten yıkma şeklinde sinsi bir politika izlemektedir. Bu politikanın tatbikatı olarak da kurdukları yeraltı örgütleriyle komünizmin bir taraftan propagandasını yaparken, diğer taraftan mâsum insanların ekonomik sıkıntılarını istismar etmekte, şehir ve kır eşkiyalığı eylemleriyle milleti mahvolmaya itmektedirler.

TUZAĞA DÜŞÜRÜLENLER

Bu vahşet oyununun, ilk safhasında gençlik, işçi, köylü gibi zümreler tuzağa düşürülmektedir.

Sıkıyönetim Mahkemelerine sevkedilen bir kısım suçlular ve sanıklar kendilerine durum anlatıldığı zaman hayrete kapılmakta, pişmanlık duygularını büyük bir vicdan azabı içinde dile getirmektedirler.

Bu elem verici manzara karşısında, bütün işçilerimizi uyarmak, onların bilmeyerek «Vatan Hainliği» suçunu işlemelerine mâni olmak amacıyla, yüzlerce mahkeme dosyası tetkik edilmek suretiyle derlenen hususlar bu broşürde özetlenmiştir.

Kalkınma gayretlerimizin en büyük güçlerinden birisi de kuşkusuz Türk işçisinin emeğidir. Bilhassa plânlı kalkınma gayretlerimizin yoğunlaştığı bu dönemde, Türk işçileri, Anayasa teminatı altında bulunan her türlü sosyal hak ve özgürlüklerini elde etmiş olarak toplum hayatımızda müstesna yerini almış bulunmaktadırlar.

KOMÜNİSTLERİN HEDEFİ

Fakat, komünistler işçileri aldatmayı hedef seçtiklerinden, onları daimî surette tedirgin ederek, memnuniyetsizliğe sevketmek için yapılanları kötülemekte ısrar ederler. Bu durum memleketimizde de böyle olmaktadır.
Nitekim, Milletlerarası Komünizm Teşkilâtı hesabına çalışan yerli komünistler, dünyanın pek az demokratik ülkesinde ancak mevcut olan, Türkiye'deki işçi haklarını kötü tanıtmak için elbirliği yapmaktadırlar. Bu plânlarını uygularken, önce Türk işçisinin genel özelliklerini istismar etmekte, bilâhare bu yoldan ele geçirdikleri işçilerin komünizmin klâsik metodlarıyla beyinlerini yıkamaktadırlar.

TÜRK İŞÇİSİ'NİN ÖZELLİKLERİ

Türk işçisi, memleketimizin genel şartlarına uygun olarak yeterli öğrenimden geçmemekle beraber, kuvvetli bir sağduyuya sahiptir. Temelde milliyetçi, ATATÜRK'çü ve geleneklerine bağlıdır.
Emeğini, şerefle yaşamak için sermaye olarak kullanmaktan büyük bir zevk duymaktadır. Kanunlara karşı hürmetkârdır. Haklarının istismar edileceğine inanmadığı gibi, buna mâni olabilecek her türlü Anayasal garantiye sahip bulunmaktadır.

TÜSTAV

HAZIRLIK DÖNEMİ

1961 Anayasasının tanıdığı insancıl ve hürriyetçi ortamdan cesaret alan komünistler, Türk işçisi üzerinde oynamaya, onları çeşitli vesilelerle kendi saflarına çekmeye çalışmışlardır. Bu duruma kabaca baktığımızda karşımıza çıkan manzara şöyledir:

Önce, işçi haklarını korumak için bir siyasî parti kurularak bütün işçiler bu parti çatısı altına çağrılmıştır. Türk işçisinin komünizm hakkındaki nefreti bilindiğinden sosyalizm takma adı altında komünist düşünceler takdim edilmiştir. Bu partinin yan

Milletin içinden olduklarını iddia ediyorlardı ama, milletin parasıyla 20 yılda 108 milyon liraya yapılan Kültür Sarayı'nı yakmaktan çekinmediler,

TUSTAV

kolu olarak da ihtilâlci metodlarla işçileri organize eden bazı devrimci sendikalar kurulup, işçiler daha yakından tesir altına alınmak istenmiştir.

İşçi adına kurulmuş siyasî parti ve bu partinin kontrolü altında bulunan Devrimci Sendikaların yöneticileri aşırı solcuların maksatlı olarak sürdürdükleri işçi eylemleriyle haklı gösterilmek istenmiştir. Bir kısım işçilerimizin temiz duygularını, sıkıntılarını istismar etmek için kendilerine devamlı olarak şu hususlar anlatılmıştır:

«İşsizlik her yerde artmaktadır.»

«Devlet patrondan yanadır.»

«Türkiye İşçi Partisi dışındaki siyasî partiler, işçiyi sömüren patron partisidirler.»

«Sendika hürriyeti yoktur.»

«Kurtuluşumuzun yolu namluların ucundadır.»

Nitekim, komünizmin yerleşmiş olduğu ülkelerin hemen hemen hepsinde hazırlık safhası böyle başlamıştır.

İHTİLÂLİN TEMEL GÜCÜ

Komünist olduğunu ve komünist bir devletin kurulması için işçilerin de komünizmi benimsemeleri gerektiğini, bu maksatla işçiler arasında örgüt çalışmaları yaptıklarını söyleyen bir sanık fikriyatını şöyle özetlemektedir:

> **«Her türlü işçi hareketlerini desteklemek zorunda olan bizler, işçilerin eylemlerimize katılmamaları üzerinde dikkatle durduk. İşçiyi tam bir anarşist yapmak için onların saflarına sızmak zorundaydık.»**

Yine komünist olduğunu belirten bir sanık, Türk işçisine komünizmi aşılamak, işçilerden kuracakları kaba kuvvetlerle Türkiye'yi komünizm merkezlerine bağlı bir peyk haline getirmek için arkadaşlarını etrafına toplayarak şu direktifi verdiğini itiraf etmektedir.

«Eğer ihtilâl olacaksa, ihtilâlci teşkilât kurulmalıdır. Bu teşkilât Marksizim, Leninizm ve Mao-Zedung düşüncesini kavrayan işçilerden oluşturulmalıdır. Yine bu teşkilât ihtilâlin temel gücü olarak işçiler arasında derin kökler şalmalıdır. Bütün işçiler ihtilâl yolunda seferber edilmelidir. Dünya işçilerinin beş büyük öğretmeni, Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao-Zedung'un tuttuğu yol budur. Bu yolu, eylem kılavuzu olarak seçen işçiler, yerinde duramaz. Yangınlar başlatan kor parçaları olurlar.»

Türk Milletinin tarih içindeki şerefli yerini temin edenler ne Lenin, ne Stalin, ne de Mao-Zedung'dur. Türk Milleti, tarihi boyunca 16 büyük devlet kuran kahraman ve asil bir neslin evlâtlarıdır. Büyük ATATÜRK'ün önderliğinde kurduğu son devlet ise bugün varlığıyla her Türk'ün kıvanç duyacağı Türkiye Cumhuriyeti'dir. Böyle bir devlet, komünistler karşısında en büyük kaledir. Bunu farketmiş olan komünizm de kale'nin içinden yıkılması için tarihimizi, atalarımızı, geleneklerimizi, manevî değerlerimizi toptan unutturmaya çalışmaktadır. Aile bağlarının, bilimsel düşüncenin karşısında olan komünizmin 1971 yılında Türkiye'de su yüzüne çıkan tahribatı acı, fakat düşündürücüdür.

Bir daha onun ağına düşmemek için aramızda nasıl teşkilâtlandığını bilmek ve uyanık olmak zorundayız. Bu cümleden olarak birçok komünist sanığın ifadelerinde açıklamak zorunda kaldıkları hususların tetkikinden meydana çıkarılan gerçek üzerinde durarak, delillere dayanan teşkilâtlanma şekillerine bakalım. Aşağı yukarı, ele geçen her komünist, farklı kelimelerle ve fakat aynı mahiyette teşkilâtlanmalarının 3 safhalı bir faaliyet olduğunu belirtmektedir.

1 İNCİ SAFHA

(Tanıtma ve Ayıklama)

Birinci safhada işçilere yaklaşma, onları, tanıma ve bunların arasında kendilerine yakın bulduklarını ayıklama çabalarını sürdürmüşlerdir.

Nitekim «Türkiye İhtilâlci İşçi - Köylü Partisi» adıyla kurulan komünist yeraltı örgütüne mensup olduğunu bildiren bir anarşist, bu örgüt adına yürüttüğü faaliyeti hakkında şunları söylemektedir:

«Ben, Türkiye İhtilâlci İşçi - Köylü Partisinin işçi komitesindenim. Görevim partimizin propagandasını işçiler arasında yapmak ve taraftar kazanmaktır. Zaman, zaman, fabrika önlerine giderek dağıttığımız işçi - köylü gazeteleri ve bildirilerden yeterli fayda sağlıyamadık. Bunun üzerine işçilerin oturduğu semtlerde yerleşmeye karar verdik. Ben, Bebek sırtlarındaki bir gecekonduda kahvehane açtım. Arkadaşım A'ya da Sağmalcılar'da bir manav dükkânı açtık. Arkadaşlarımdan C'ye de Fikirtepe'de bir başka dükkân açtık. Bunlara gelen işçilerle zaman zaman sohbet toplantıları yapıp, onları kendi safımıza çektik. Bu arada kız arkadaşlarımız da işçiler arasında bizim gibi çalıştılar ve taraftar toplamaya devam ettik. Burada tanıdığımız işçi arkadaşlar sonraları saklanmamıza yardımcı oldular.»

Bir işçimizin bilmeyerek kucağına itildiği gizli örgütlerle ilgili ifadesi şöyledir:

«Bugün savcı huzurunda bana isnat olunan suç hakkında sorgum tespit olundu. Bu sorgu ve beyanlarıma ekleyeceğim başkaca husus yoktur. Ancak ben, iş yerinde arkadaş edindiğim kimselerin âleti oldum. Beni mağdur ve perişan ettiler, ben bu şahısların THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) mensubu olduklarını Emniyette öğrendim.»

AMACA ERİŞMEK İÇİN HERŞEY MÜBAH

Başka bir kadın anarşist de işçilerin arasına nasıl sızdığını şöylece dile getirmektedir:

«Ben, kolej mezunuyum, kocam da mühendistir. İkimiz de

TÜSTAV

devrimciyiz. Komünizmi yerleştirmeye uğraşıyoruz. Yine ikimiz de Türkiye Halk Kurtuluş Cephesinin üyesiyiz. Bunun için F.A. adına tanzim ettiğim nüfus cüzdanıyla Ankara'dan İstanbul'a gelerek Kartal'da bir fabrikaya işçi olarak girdim. Bir süre sonra da fabrikanın civarında ev tuttum. Tanıştığım arkadaşlarımı evime davet ettim. Bunların arasında bize faydalı olacağını tahmin ettiklerimle cinsi ilişkiler de kurdum. Nitekim, bu sayede epey işçi tanıdım. Onlara «Devrimci Fikirler» aşıladım. Daha sonra işçi temsilcisi oldum. Birçok faaliyetim oldu. Yakalanıncaya kadar burada kaldım.»

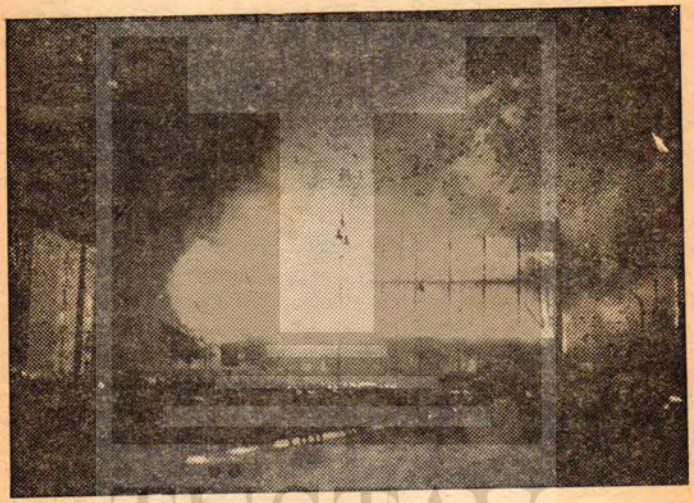

Güzelim Kültür Sarayı'nı 400.000 lira karşılığında bir saat içinde yaktılar... Hem de acımadan...

TUSTAV

İstanbul'da bir fabrikada çalışan bir işçi de kendisine çengel atılıp, memlekete, vatana ihanet etmeye, çoluk çocuğunun sefil olmasına sebep olan bir komünistin etkisini açıklarken şunları söylemektedir :

«Motor Sanat Enstitüsünü bitirdikten sonra, hem kendime, hem aileme, hem de vatanıma faydalı olmak için Almanya'ya gitmek istiyordum. Bu kararımı öğretmenim ve aynı zamanda hemşerim olan «N» ye açtım. O bana «Almanya'ya gidip de sırtından oranın patronlarını neden zengin edeceksin? Burada kal. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'ne üye ol. Türkiye'de idare yakında elimize geçecek. O zaman buradaki patronların bütün serveti ve malları bizim olacak» dedi. Bunun üzerine Cam fabrikasına girdim. Orada fırsat buldukça işçiler arasında teşkilâtlanmaya gayret ettim. Aldığım maaşdan da bir miktar aidat ödüyordum. Sık sık öğretmenime giderek durumu anlatıyor ve direktif alıyordum. Ailem ve kardeşlerime bunları anlatmadım. Zaten anlatsaydım beni fena halde hırpalarlardı. Daha sonra faaliyetimi beğenen öğretmenim, arzu ettiğim takdirde beni Filistin'e eğitim için gönderebileceğini bildirdi.»

İşçilerin yanısıra köylüleri de kendi saflarına çekmek isteyen militanlar, bazı köylere giderek köy çalışmaları yapmışlar, köylüleri ayaklandırmaya uğraşmışlardır. Bir militanın aldığı plân gereğince yaptığı çalışmayı kendi satırlarından okuyalım :

«1971'in Ocak ayında, köy çalışmaları ile uğraşan (A) bana bir köy çalışması yapmamı teklif etti. Kabul ettim. (B) ile birlikte Marmara Denizi'nin güneyinde bazı kazaların köylerini dolaşacaktık. Sonra dönüşte bir rapor verecektik. (B) daha çok Bakırköy İşçi - Köy'ü bürosu çevresinden, yanlış hatırlamıyorsam, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine kayıtlı bir genç idi. Kendisi Bursa'nın Mustafakemalpaşa kazasından idi. Ben hayatımda ilk defa köylere gidiyordum.

Önce Mustafakemalpaşa'nın bazı köylerine gittik. (B)'nin tanıdığı iki köy öğretmenine, kazada sokaklara İşçi - Köylü ilânı yapıştırdıkları için, o sırada işten el çektirilmişti. Birinin adı (D) idi. Diğerinin adı da (E) ya da (F) idi. B'nin tanıdığı öğretmenler veya vekil öğretmenler bulunan köylülere gittik. Köylülere pek yanaşamadık, çünkü ne yapacağımızı bilmiyorduk.
Karacabey'e geçtik, orada hiç tanıdık olmadığı için sosyolojik araştırma yapan talebe kılığında gezdik. Yine, şehirden habere susamış ve bunalmış öğretmenlerde misafir oluyorduk. Oradan Biga'ya geçtik. Biga, yukarıda anlattığım (D)'nin memleketiydi. Onun yardımıyla da bazı köy öğretmenlerini ziyaret ettik.

Bu arada Mustafakemalpaşa'da ve Biga'da devrimci liselilerle tanıştık. Şimdi çoğunun simasını hatırlıyorsam da adlarını hatırlamıyorum. Biga'da İstanbul Eğitim Enstitüsünde PDA sempatizanı olan (F) adındaki arkadaşın liseli kardeşini hatırlıyorum.

Biga'dan aldığımız birkaç talebe ismi ile Gönen'e gittik. Gönen'de (G) adında bir İstanbul Hukuk Fakültesi talebesinin yardımıyla yine birkaç köy gezdik. Sonunda moralimiz bozuldu, döndük.
Bu köy çalışması köylülerle temas açısından bir fiyasko olduğu için, bütün ısrarlara rağmen rapor yazmadım.»

FAKİRLİK TEMA'SININ İŞLENMESİ

Yukarıda ifadelerinden ilginç kısımlar alınan anarşistler, işçiler arasında propagandalarını daha ziyade fakirlik üzerine kurduklarını, patron ve diğer zenginlerin servet sahibi olmaya hakları bulunmadıklarını sohbetlerde tekrar tekrar söyleyerek işçilerin ilgisini çektiklerini söylemektedirler.

Bu tür çalışmalar, Lenin'in «Bir Yoldaş'a Mektupları» adlı direktifine uygun olarak tam bir gizlilik içinde sürdürmüştür.
Topkapı ve Esenler semtinde işçileri tanımak ve onları komünist yapmak görevini almış bir sanığın neler yaptığını yine kendi satırlarından okuyalım :

> «Bir gün beni Y ve Z adlı örgüt mensuplarıyla tanıştırdı. Bu kişiler işçiler arasında nasıl çalışılacağını öğretirlerdi. Bu konuşmalarda, umumiyetle işçilere hitabetmenin çok zor olduğunu, konuşurken onların seviyesine inilmesi gerektiğini, işçilerin iş ve aile problemlerinden yürüyerek aşırı sol ideolojinin propagandasının yapılması lâzım geldiğini, işçilere tavsiye edilecek ve verilecek kitapların anlayabilecekleri dilde olmasını, ilk zamanlar aidat isteme gibi, örgüte girme gibi hususların teklif edilmemesini, elde edilen her işçinin ilerde 3-7 kişilik hücrelerin başı olmalarını anlatırlardı.»

İŞÇİLER ARASINDA KURULACAK HÜCRELER

Görülüyor ki, Türk işçisini politika içine itmek, onları ihtilâlci metodla çalışan bazı sendikalarda toplamakla yetinmeyip, işçiler arasında hücreler kurmak suretiyle amaçlarına erişmek istemişlerdir.

II NCİ SAFHA

(Bilinçlendirme ve Örgüte Alma)
Hücre metoduyla elde edilen işçilerin üzerinde komünist ülkelerin işçi okullarında uygulanan bir program örnek alınarak çeşitli çalışmalar da yapılmıştır. Bu gayretlerle 2 nci safhayı teşkil edip çeşitli baskı yollarıyla tam bir komünist gibi yetişmeleri amaç edinilmiştir.
Bu safhada militanlar gizliliğe önem vermekle beraber daha serbestçe hareket etmişlerdir. Nitekim elde edilmiş işçilere mu-

FUSTAV

ayyen yerlerde dersler verilmiş, tam bir baskı altına alınmıştır. İşçilerin bazı ihtiyaçlarını temin etmek suretiyle de bu baskı giderek artırılmıştır.
Değişik sanıklar, verdikleri ifadelerde söz konusu baskıyı sağlamak için ne gibi menfaatler temin ettiklerini ve bu menfaatleri alan işçilerin örgüte çaresiz hizmet ettiklerini anlatmışlardır. Sağlanan menfaatlerden ilginç görüleceğine inandığımız örnekleri şöylece sıralayabiliriz :

— İşsiz kalan işçilere açıktan maaş bağlanmıştır.
— İşsiz kalan işçilere iş tedarik edilmiş veya sermaye verilerek dükkân açmaları sağlanmıştır.
— Kadın temin edilerek seks ihtiyaçları tatmin edilmiştir.
— Sendika yönetimine alınarak unvan verilmiştir.

Gerçekten bu yolla bağlanan bir kısım işçiler kısa zamanda suç işlemeye zorlanmış ve bir kere de polis tarafından aranması gerçekleşti mi, işçinin örgütten ayrılması mümkün olmamıştır. Komünistler, taraftar toplamak maksadiyle, her yerde olduğu gibi memleketimizde de iki konu üzerinde ısrarla durmuşlardır. Bunlardan birisi Amerika'nın Türkiye'yi sömürdüğünü ifade ederek Türk - Amerikan ilişkilerini bozmak, diğeri de, gelenek-lerimizin çağdaş anlayış ve işçi dâvasiyle bağdaşmadığını belirterek onları yıkmaktır. Nitekim aşağıda ifadesinden alınan satırların sahibi olan işçi bu hususu teyit ederken şunları söylemiştir :

> «Ben namaz kılar, oruç tutarım. Bu durumu bilen (A) ile (B) beni ayıplarlar, sen aptalsın, boşuna oruç tutup aç kalıyorsun. Ayrıca sen Amerikan Uşağı şeriatçısın. Senin ekmeğini Amerika mı veriyor? Sen böyle tapıyorsun, deyip benimle devamlı alay ederlerdi.
> Bu şahıslar beni devamlı alaya aldıkları için, bende bir aşağılık kompleksi başladı. Yavaş yavaş bunlarla münakaşa yapmaktansa iyi geçinmeye çalıştım. Ayrıca, bazı

üniversite öğrencilerinin fabrika önünde dağıttıkları bildiriler bana telkin edilen fikirlerin paralelindeydi.
Bir gün «peki bu senin anlattıkların Komünistlik değil midir?» dediğimde, bana «ne var yani, komünistlik bu kadar öcü mü, bu kadar korkuyorsun» deyince ben cevap vermedim. Ve yanından sinirlenip ayrıldım. (C) namaz kılanlara çok kızardı. Cuma namazına gidenlere bir onu düşünüyorsunuz. İşçi dâvasını ve kendinizi hiç düşünmüyorsunuz. Halbuki bizler için uğraşan gençler tahsillerini terkedip bu yolda savaşlar bile veriyorlar. Siz bir cuma namazını, bir de eşek gibi patrona çalışmayı biliyorsunuz. Bu durumunuz devam ederse günün birinde allah ve patron sizin ilâhınızı kesecektir, derdi.»

AĞA DÜŞÜRÜLENLER

Ağına düştüğü hücreden niçin ayrılamadığını saf bir işçi şöyle anlatmıştır:

«Yukarıda belirttiğim gibi, bu olaylara katılmış olmanın esas nedeni aranan bir şahıs olmamdan dolayı sığınacak bir yer aramamdandır. Bu durum yukarıda da belirttiğim tasvip etmediğim birtakım olayların içerisine itilmeme bir sebep teşkil etmiştir. Bu olayları dün tasvip etmediğim gibi bugün de takbih ediyorum.»

Diğer bir sanık da, işçi problemleriyle uğraştığını zannettiği bir kadın militanla tanışmasını ve tanıştıktan sonra gittiği yerlerde kendisine neler söylendiğini anlatırken durumu hakkında şöyle bir beyanda bulunmuştur:

«Ben F'yi, A fabrikasında tanıdım. Kendisi zaman, zaman, fabrikanın önüne gelir «İŞÇİ - KÖYLÜ» gazetesi satardı. Ben ve diğer işçi arkadaşlar bu gazetelerden satın alırdık. F gazeteyi satarken, gazetenin işçilerin menfaatine olduğunu söylemesinden işçilerin yanında çalışan bir kadın

intibaını bende bırakmıştır. Bu münasebetle bir gün ... işçi birliğine gittim. Bilmediğim bazı genç kimseler de vardı. Fırsat buldukça buraya gelmemi, burada kitaplar alarak okumamı ve burada ders vererek bana ilkokul diplomasını aldırabileceklerini, oradakilerin yüksek tahsil gençleri olduğunu ve bizim menfaatlerimiz için çalıştıklarını söylemişti.»

Bu safhada, işçilerin huzursuzluğu için her fırsattan istifade edilerek onları anarşik, kanunsuz hareketlere sevketmek suretiyle güvenlik kuvvetlerine karşı çıkmaları sağlanmıştır.

Nitekim 30 MAYIS 1969 tarihinde EYÜP'de bir Demir ve Tel Çekme fabrikasındaki kanunsuz grevde «Kardeşler» ibaresiyle başlayan bir bildiriyle işçilerin çalıştıkları fabrikayı işgal etmeye teşvik edildiğini gösteren şu bildiride ezcümle şöyle denilmektedir:

«Patronun karşılarına çıkardığı Polisin «Vedat'ı öldüren ve 16 ŞUBAT'ta kanlı pazar olayını yaratan Polis» olduğu, Sarı sendikalara güvenmemeleri gerektiği, muhtelif fabrikaları işgal eden işçilerle, üzerlerinde yaşadıkları toprakları İşgal eden köylülerin dostları olduğunu, gerçek kurtuluşun işçiler'e - köylülerin birleşerek teşkilâtlanması ve bu şekilde hareket etmeleri sayesinde birleşecekleri yazılmakta, Yaşasın İşçiler, Köylüler, bütün Yurtseverler.»

ibaresiyle bildiriye son verilmektedir.

KANLI PAZAR'IN AMACI

Yukarıda adı geçen ve 16 ŞUBAT 1969 tarihinde vuku bulan «Kanlı Pazar», kanlı geçmiş bir olayın adı değildir. Komünistler 1905 yılında bir pazar günü Rusya'da komünist ihtilâlin ilk kıvılcımını ateşledikleri için bunu kanlı pazar adıyla anmaktadırlar. Bu nedenle, Türkye'de komünistlerin 16 Şubat 1969 Pazar günü başlattıkları anarşik hareketlere de tıpkı Rusya'da olduğu gibi «Kanlı Pazar» ismini vermişlerdir.

III ÜNCÜ SAFHA

(Eyleme Geçirme)

Teorik ve pratik eğitimden geçen bu şekilde aldatılmış bir kısım işçiler, üçüncü safhada açıkça eyleme sevkedilmiştir. 1969 yılında kanunsuz grevler, fabrika işgalleri, toplu sokak gösterileriyle başlayan hareketler 15-16 HAZİRAN'da ihtilâl provası, 27/11/1970 de Kültür Sarayı'nın yakılması, 5 MART 1972'de Marmara yolcu gemisinin batırılması, 28/6/1972 Eminönü araba vapurunun yarı batık hale getirilmesi olayları milli servete karşı, açık bir düşmanlığın tezahürleridir.

Aşağıdaki ifadesinden de anlaşılacağı veçhile, bu safhada aldatılmış olan işçiler artık kendi iradelerini kullanamamakta, sadece verilen emri uygulamak zorunda kalan bir robotu andırmaktadırlar.

15-16 Haziran olaylarına kandırılarak katılmış olan bir sanık, komünistlerin neler yapabileceklerini, başından geçmiş bir tecrübe olarak mahkeme huzurunda şöyle anlatmıştır:

> «Ben 24 yıllık işçiyim, çalıştığım fabrikada bütün işçiler bana baba derler. Patron da hatırımı sayar. İşçi temsilcisi arkadaşım beni toplantılara çağırdı. Artık yaşlandım diye gitmezdim. Zaman, zaman, gelir konuşmaları anlatırdı. Merakım arttı. Bir gün gittim. Temiz giyinişli, kravatlı insanlar (Bu memleketi sizler idare edeceksiniz, kula kul olmayacaksınız. Fabrikalar sizin olacak) diyorlardı. Sordum bunlar kimdir. Devrimci dediler. Bir sabah eylem yapılacağı bildirildi. Bana sen gelmezsen kimse gelmez. Bu çocukların istikbaline mâni olma dediler. Gittim. KADIKÖY'e yürüdük, karakolu taşladılar, bir köşeye çekildim. Asker geldi. Ben kaçarken yakalandım. Emekliliğimi bekliyordum, çoluk çocuğum perişan oldu. Bir anlık gafletim hayatımın düzenini bozdu. Anlıyorum ki, Devrimci diye işçi arasına sızan insanlar bizi yoldan attılar. Kaybeden biz olduk.»

İşçilerimizin kandırıldıktan sonra eyleme nasıl sevk edildiklerine dair bir başka ifade örneği de şöyledir:

«Okulumu bitirir bitirmez ...'de kurulu ... cam fabrikasına 1971 yılı Temmuz ayında tesviyeci olarak yine burada çalışan ağabeyim ...'nin tavassutu ile işe girdim. İSTANBUL'daki arkadaşlarla bilhassa öğretmenim A ile temasımız sürdü. Kendileri ile okuldan diplomamı almak üzere gittiğim sırada okulda karşılaştım. Benden ev ve iş adresimi aldılar. Fabrikada işe başladığım zaman hemen akabinde grev uygulaması başladı. Bu safhada öğretmenim A beni bularak, «işte sana iyi bir fırsat, oraya gider gitmez işçilere dâvalarında haklı olduklarını, bunun ekonomik bir mücadele olduğunu, direnilmeden patronların işçiye bir kuruş vermiyeceklerini, birlikten kuvvet doğacağını, işçi ve köylülerin bir gün emeğinin mahsulü fabrikalara bizzat sahip olacaklarını, onlara anlatmamı, hattâ kahvede bu nevî konuşmalar yapmamı bana ısrarla izah etti. Hattâ kandırabileceğim işçilere dağıtılmak üzere bildiri vermeyi teklif etti.

Grev safahatı esnasında 1971 yılı hatırladığıma göre Kasım - Aralık aylarında olsa gerek, bir gün bana bu fabrikada ... kısmında görevli ayni zamanda ... cam fabrikasında DİSK üyesi, ... iş yeri temsilcisi (B) beni müsait bulsa gerek, yanına sokularak sabotaj teklifinde bulundu. Mesuliyetin kendisine ait olacağını ve hiç korkmamamı söyledi. Bana bir miktar çivi verdi. Ben ve kendisi, çivileri yola döküldüğünde fabrikaya girip çıkacak motorlu taşıtların lâstiklerini patlatacak bir hale getirdik. ... bilâhare (B) bizleri kutlayarak sabotaj neticesi ... muvaffak olduğumuzu bize anlattı. Grev akabinde bana izah edilmeyen bir nedenle iş kanununa göre işime son verdiler. Bir delikanlı olmam sebebiyle şimdi inanıyorum ki, bazı menfî ideolojiye sahip kimselerin âleti olmuşum.

Bu sıralarda ... Talebe olduğunu söyleyen (C) isimli şahıs özel okulları protesto maksadı ile tertiplenen yürüyüşe katkıda bulunmam için bana teklifte bulunmuştu. Fakat o sıralarda tatlı satarak para kazandığım için herhangi bir yardımda bulunamadım. Son olarak şunları belirtmek isterim ki, beni bu yollara hemşehrilik sıfatiyle ve fakirliğimi de istismar ederek öğretmen (A) itmiş ve beni tahrik etmiş oldu. Durumu takdirlerinize arz ederim.»

Aynı öğretmen (A)'nın bir diğer işçi vatandaşımızla yaptığı ilginç konuşmayı yine kendi ifadesiyle dile getirelim:

«Bir gün Hayrettin ve Öğretmen (A) ile buluşmamızda Hayrettin Öğretmene «RUSYA'da devrimin yapıldığı ihtilâlde kaç kişi öldü?» diye sorunca Necati «750.000'in üzerinde» diye cevap verdi. Bu buluşmadan çıkınca Hayrettin'e «TÜRKİYE'de devrim böyle mi olacak?» diye sordum. O da «36 milyondan birkaç milyon ölmüş, ne olur!» diye cevap verince ben korkmaya başladım. Şimdiye kadar ben görüştüğüm insanların bu düşüncede olduğunu bilmiyordum. Bilmeyerek bu işlere girdiğim için şimdi büyük bir pişmanlık duymaktayım.»

ACI BİR ŞİKÂYET DAHA

Arkadaşları arasında milliyetçi ve dürüstlüğüyle tanınan bir işçi 15-16 HAZİRAN olayına nasıl katıldığını, ifadesinden alınan şu satırlarla anlatmaktadır:

«Yedi senedir «A» Fabrikasında çalışıyorum. Aldığım ücretle 6 kişiyi geçindiriyorum. Aynı yerde tanıştığım B. sık sık bana gelir, devrimci dediği, şiir gibi şeyler olur, (Patronun sömürüsüne ne kadar dayanacaksın, senin hakkın 200 lira yevmiyedir. Hep böyle sürünecek misin) di-

ye heyecanlı sorular sorardı. Cebinden gençlerin konuşmalarını çıkarır okurdu. Bir öğle paydosuydu, artık birleşiyoruz, gelmezsen yalnız kalırsın dedi. Birkaç gün sonra sabah işbaşı yaparken atölyeye girdi. Biz gidiyoruz çabuk işi bırak gel diye çağırdı. Yolda toplanan gruba katıldık. Bana da ucu demirli bir sopa verdiler, polis karakolunu taşladık. Askerler gelince etrafımda kimse kalmadı. Beni yakaladılar. Beni çağıran arkadaşları söyledim, hepsi inkâr ediyorlar. Biz yoktuk diyorlar. Beni aldatanlar şimdi işleri başında, ben ise cezaevindeyim. Gerçeği anladım. Fakat çoluk çocuk perişan oldu.»

KÜLTÜR SARAYI'NIN YAKILMASI

27/11/1970 tarihinde Kültür Sarayı'nın yakılması 400.000.— TL. ya satın alınan 10 kişi kadar aldatılmış, beyinleri yıkanmış işçilerle gerçekleştirilmiştir. Türk mühendis, sanatkâr ve işçilerinin yıllarca süren emeğiyle yükselen bu âbide maalesef bir anda yanıp gitmiştir. Bu vahşet olayının plânlarını hazırlayanlar, kirli emellerine şerefli Türk işçisini âlet etmekten çekinmemişlerdir.

5 Mart 1972 tarihinde batırılan MARMARA yolcu gemisi 465.000.— TL. mukabilinde, 28/6/1972 tarihinde yarı batık hale getirilen EMİNÖNÜ araba vapuru da 300.000.— TL. mukabilinde ve aynı ekip tarafından sabotaja maruz bırakılmıştır.

Önce Kültür Sarayı'nın yakılması, daha sonra Marmara yolcu gemisinin batırılması ve müteakiben de Eminönü araba vapurunun yarı batık hale getirilmesi olaylarına katılan bir işçi millî servet düşmanlığının bu en büyük örneklerini ibret verici bir şekilde ve şöyle itiraf etmiştir:

«Bir gün buluştuğum (Y)'ye gafletim hayatımın düzenini bozdu. Anlıyorum ki, Devrimci diye işçi arasına sızan insanlar bizi yoldan attılar. Kaybeden biz olduk.»

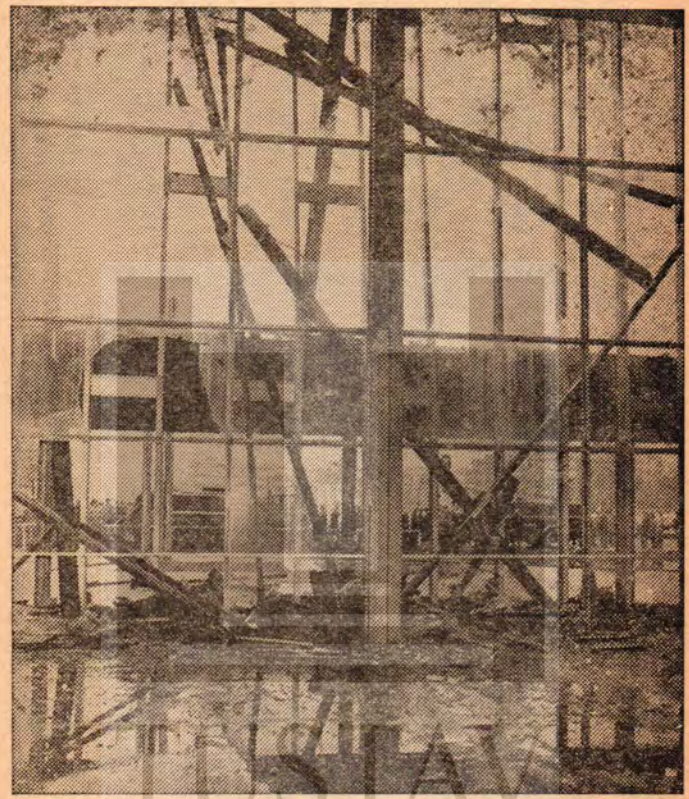

Avrupa'nın en büyük ve en güzel Kültür Sarayı'larından biri, birkaç vatansızın eliyle birkaç saatte bu hâle geldi.

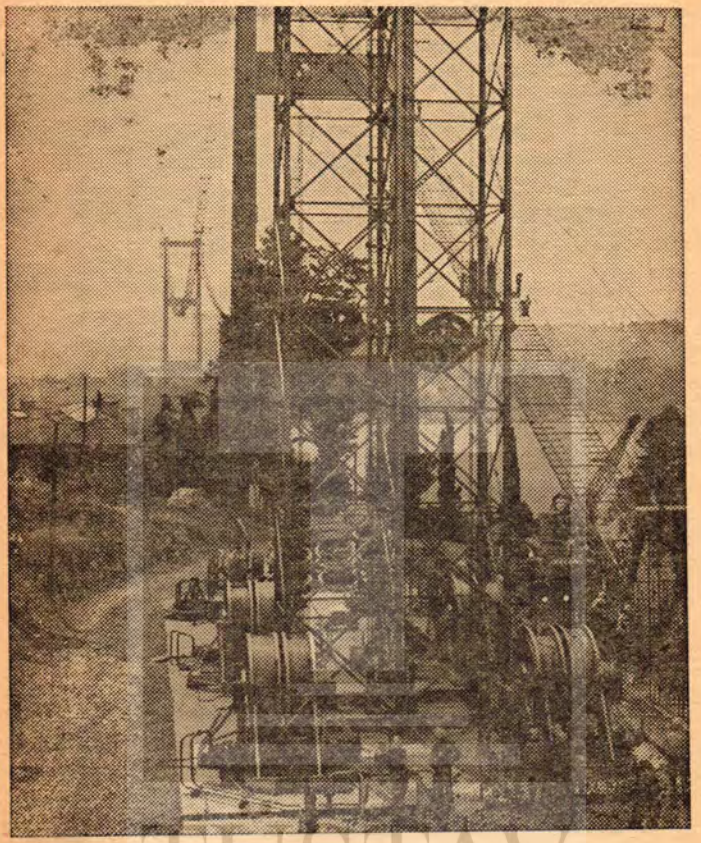

Komünistler, Boğaziçinde inşa edilmekte olan köprüyü de havaya uçurmayı planlamışlardı...

TÜSTAV

Bir başka işçi ise şu itirafta bulunmuştur:

«Bir gün buluştuğum (A)'ya Fabrika içinde hücre şeklinde çalışılacağını bildirdikten sonra, güvendiği ve inandığı arkadaşlarıyla beni tanıştırmasını ve örgüt mensubu olan her şahsın verilen direktiflere harfiyen uymasının şart olduğunu, ayrıca maaşına göre müsait aidat vermesi gerektiğini, böyle çalışmalar sonucunda partileşmeye gidileceğini kendisine anlattım. Diğer bir buluşmada beni Tersane-İş Sendikasından (B) ile tanıştırdı.

Bu tanışmadan sonra (M) ile samimiyetim ilerledi. Örgütsel bir çalışma içerisinde olduğumu, bu örgütün devrimci-komünist işçilere ihtiyacı olduğunu, tersane içinde bu örgüte bağlı olarak ve işçilerden oluşan hücreler kurmalarını teklif ettim. (B) bu teklifimi gayet müsbet karşıladı ve kendisinin çok güvendiği iki militan olarak tanımladığı (C) ve (D) isimli tersane işçileriyle zaman zaman görüşmüşümdür. Kendilerine Kurtuluş Gazetesi ve aşırı sol eğilimli kitaplar vermişimdir. Ayrıca her konuşmamda fabrika içinde hücre oluşturmalarını ve hücreye aldıkları işçilerden aidat almalarını tavsiye etmişimdir. Bu işçilere ve (B)'ye THKC mensubu olduğumu ve kuracakları hücrelerin de bana bağlı olarak THKC ve THKP'nın hücresi olacağını bildirmişimdir.

(C) bana «Komünizme inanmış bir hücre olduğunu, komünizmin Türkiye'ye proleteryanın öncülüğünde geleceğini, bunun dışındaki çalışmaların faydasız olduğunu, işçinin muhakkak surette örgütlenmesinin icab ettiğini; Tersane-İş Sendikası'nı da bu amaçla kurduklarını, sendikada devrimci - komünist şahısların devamlı olarak Marksist - Leninist dersler verdiğini, bundan çok faydalandıklarını, gizli Türkiye Komünist Partisi üyesi olduklarından ötürü 1951 senesinde tutuklanmış bulunan tütün işçileriyle de devamlı

Bir gün (D) ve (E) ile tanıştım. THKP ve THKC mensubu olduğumu, bu örgütün işçi kesimi üzerinde faaliyet gösterdiğimi anlattım. Bunlar bir araya geldiklerinde devamlı olarak sabotaj yapmaktan, anarşi çıkarmaktan, silâh ve mermi kaçakçılığından bahsediyorlardı. Ben yukarıda isimlerini verdiğim bu şahısların Marksist - Leninist bir örgütle ilişkili olduklarını bu konuşmalardan çıkardım. Özellikle silâh ve mermi kaçakçılığı ve dinamit teminiyle meşgul olduklarını kuvvetle tahmin ediyorum...

Yazıhanelerine iki hanım da gelip giderdi. Bunların birlikte hayat sürdükleri kadınlar olduğu kanaatindeyim.

Bütün bunların dışında ... Üniversitesinde öğrenci olan (U) ve arkadaşlarından bazılarının da yazıhaneye gelip sabotaj işlerini ve bomba olaylarını konuştuklarını da duymuştum...

Birkaç defa Tersane-İş Sendikasından (M)'nin evine gittim. (M)'yi gemide yapacakları eyleme hazırlamak maksadıyla «dış hatlara sefer yapan ve aynı zamanda iç hatlarda çalışan büyük gemilerde, işçilerin ikinci mevkilerde seyahat ettiklerini, birinci ve lüks mevkilerde zenginlerin gezi yaptıklarını... bu gemilerin normal çalışabilmesi için tersanelerde büyük emek sarfettiklerini fakat nimetlerinden başkalarının istifade ettiğini anlattım.

Bana hak verdi. Sabotaj ekibinin başı olan (B) benim bu sözlerimin etkisi altında kaldığına inandıktan sonra sendikaya gidip, lokaldekilere hitaben, «Benim devrimci - komünist olduğumu ve bir örgütle çalıştığımı hepiniz biliyorsunuz. Sizlerin Kültür Sarayı'nı yaktığınızı da ben biliyorum. Şimdi beni dinleyin, benim örgütümde bir sabotaj işi var, bunu da yapacaksınız. Bunu yapmadığınız takdirde örgütüm sizi ele verecektir.» dedim.

Benim bu sözlerim üzerine orada bulunanlar telâşlandılar, ben başka bir şey söylemeden ve sözlerimin kendilerine

temas halinde olduğunu» müteaddit defalar anlatırdı. (C) tam bir servet düşmanı idi. Tamir ettikleri gemilerin zengin kişilerin olduğunu söylerdi. Şimdi tutarını hatırlamıyorum bana aidat olarak para da verdi.

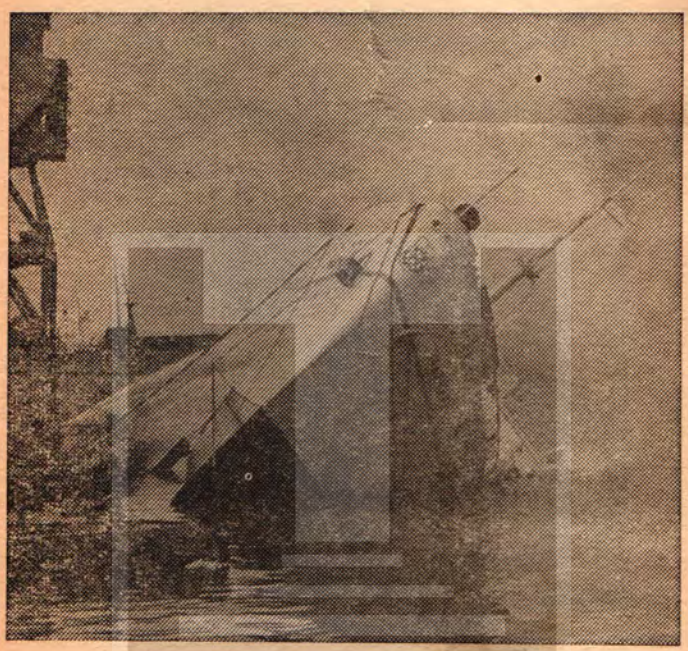

İşte komünistlerin bir vahşet örneği daha... Türk bayrağını Akdeniz sularında dalgalandıran «Marmara» gemisini de yakmaktan çekinmediler...

TÜSTAV

temas halinde olduğunu» müteaddit defalar anlatırdı. (C) tam bir servet düşmanı idi. Tamir ettikleri gemilerin zengin kişilerin olduğunu söylerdi. Şimdi tutarını hatırlamıyorum bana aidat olarak para da verdi.

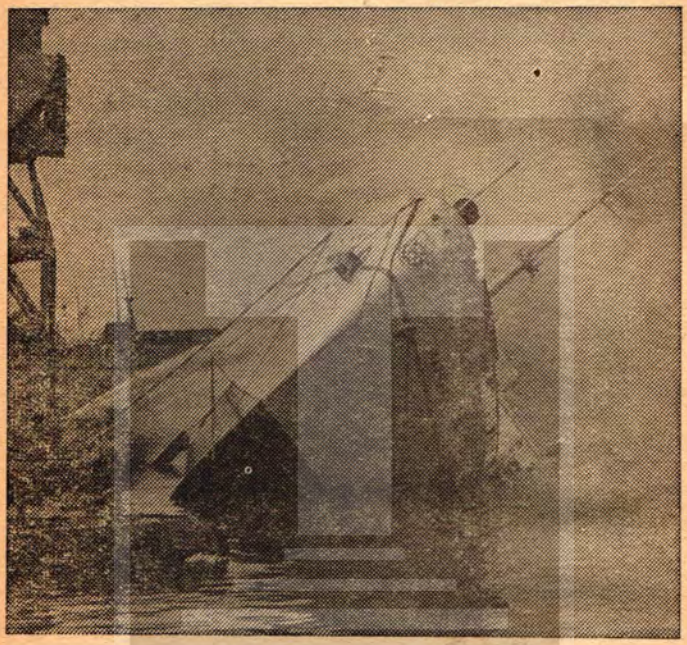

İşte komünistlerin bir vahşet örneği daha... Türk bayrağını Akdeniz sularında dalgalandıran «Marmara» gemisini de yakmaktan çekinmediler...

TÜSTAV

Bir gün (D) ve (E) ile tanıştım. THKP ve THKC mensubu olduğumu, bu örgütün İşçi kesimi üzerinde faaliyet gösterdiğimi anlattım. Bunlar bir araya geldiklerinde devamlı olarak sabotaj yapmaktan, anarşi çıkarmaktan, silâh ve mermi kaçakçılığından bahsediyorlardı. Ben yukarıda isimlerini verdiğim bu şahısların Marksist - Leninist bir örgütle ilişkili olduklarını bu konuşmalardan çıkardım. Özellikle silâh ve mermi kaçakçılığı ve dinamit teminiyle meşgul olduklarını kuvvetle tahmin ediyorum...

Yazıhanelerine iki hanım da gelip giderdi. Bunların birlikte hayat sürdükleri kadınlar olduğu kanaatindeyim.

Bütün bunların dışında ... Üniversitesinde öğrenci olan (U) ve arkadaşlarından bazılarının da yazıhaneye gelip sabotaj işlerini ve bomba olaylarını konuştuklarını da duymuştum...

Birkaç defa Tersane-İş Sendikasından (M)'nin evine gittim. (M)'yi gemide yapacakları eyleme hazırlamak maksadıyla «dış hatlara sefer yapan ve aynı zamanda iç hatlarda çalışan büyük gemilerde, işçilerin ikinci mevkilerde seyahat ettiklerini, birinci ve lüks mevkilerde zenginlerin gezi yaptıklarını... bu gemilerin normal çalışabilmesi için tersanelerde büyük emek sarfettiklerini fakat nimetlerinden başkalarının istifade ettiğini anlattım.

Bana hak verdi. Sabotaj ekibinin başı olan (B) benim bu sözlerimin etkisi altında kaldığına inandıktan sonra sendikaya gidip, lokaldekilere hitaben, «Benim devrimci - komünist olduğumu ve bir örgütle çalıştığımı hepiniz biliyorsunuz. Sizlerin Kültür Sarayı'nı yaktığınızı da ben biliyorum. Şimdi beni dinleyin, benim örgütümde bir sabotaj işi var, bunu [illegible] yapacaksınız. Bunu yapmadığınız takdirde örgütüm [illegible] ele verecektir.» dedim.

Benim bu sözleri[illegible] üzerine orada bulunanlar telâşlandılar, ben başka bir şey [illegible]söylemeden ve sözlerimin kendilerine

etki yapması için lokali terk ettim.

İki gün sonra (B) ile buluştum. Hal hatır sorduktan sonra (D) ve (E)'nin Haliç'te bulunan Marmara gemisine sabotaj yapılacaktır. Bu işi yapacaklara bunu söyle ve pazarlığı yap şeklindeki talimatlarına sadık kalarak, (B)'ye «sizin tersanede MARMARA gemisi tamir edilmekte, benim örgütüm bu geminin yakılmasını istiyor. Bunun için ne kadar para istersiniz» dedim.

Bu sözlerim üzerine (B) bir süre düşündü ve - «bu iş kolay iş değil, milyondan aşağı olmaz ama devrimci - komünist bir örgütün işi olduğuna göre 450 bin liraya yaparız.» - deyince ben ne kadar kapora istersiniz diye sordum

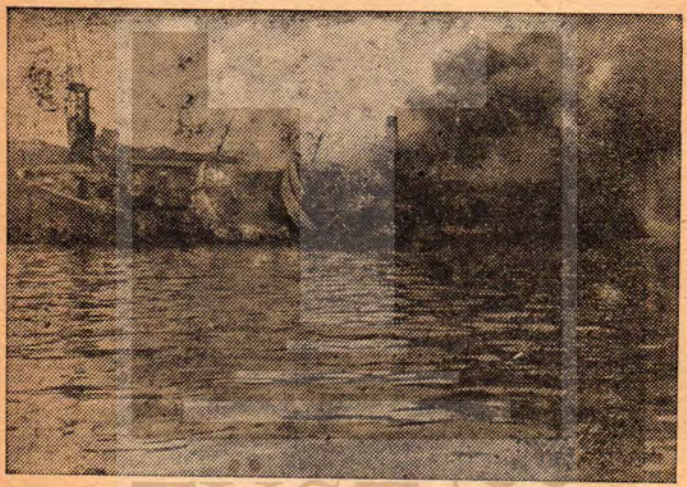

Vatanı içten vurmak amacını güden satılmışlar, aldıkları 465.000 lira karşılığında 5 Mart 1972'de «Marmara» gemisini yakıp Haliç sularına gömdüler.

TÜSTAV

15 bin lira kapora verirsiniz, dedi. Teklifi ilgililere anlattım. Uygun buldular ve 15 bin TL. kapora şimdi, 450 bin TL. sını da birkaç gün içinde veririz dediler.»

DIŞ ÜLKELERDEKİ FAALİYETLER

Komünistlerin, yurt içinde ele geçirdikleri işçiler yanında, yurt dışına çalışmaya gitmiş, orada biriktireceği paralarla kendisine, ailesine, daha rahat bir hayat sağlamak idealinde olan Türk işçilerinin arasına da sızarak çalıştıkları bir gerçektir.

Nitekim aşağıda birkaç satırı aktarılmış olan ifade, masum bir Türk işçisinin başından geçen hainliğin hikâyesinden başka bir şey değildir.

«Ben ALMANYA'da çalışıyorum. Orada tanıdığım bir işçi arkadaş ilk zamanlarda beni evine aldı, işe yerleşinceye kadar para yardımında bulundu. Sonra izinli olarak geleceğim sırada Türkiye'de teslim edilmek üzere bir bavul verdi. İyiliğine karşılık ben de getirdim. Yeşilköy'de arama yapıldı. İçinden Şafak adında gazete ve 3 tabanca çıktı. Tutuklandım. Karım ve üç çocuğum beni evde beklerken hapishanede gördüler. Hayatım söndü. Vatanıma, milletime olan saygım bana ıstırap veriyor.»

BERLİN'de okumaya giden, fakat orada komünistlerin ağına düştüğü için okulu terkederek işçi saflarından kendisi gibi komünist eleman toplamakla görevlendirilmiş bir sanık şöyle bir beyanda bulunmaktadır:

«Bizim grubun işçi - köylü, Proleter - Aydınlık çizgisi etrafında toplanması kararlaştırıldı. Almanya'daki Türk işçilerine sosyalizm perdesi altında komünizmi öğretmek amacını taşıyan bir tüzük kabul edildi... Ben turist işçiler arasındaki çalışmalara katıldım. Beşer, onar kişilik odalarda kalan turist işçileri ziyaret ediyor, yardım bahanesiyle onları komünizm saflarına çekmeye çalışıyordum.»

PİŞMANLIKLAR

Komünistlerin çeşitli yıkıcı emellerinin etkisi altında kandırılan işçilerin pişmanlıkları insanın yüreğini parçalıyor. Fakat ne çâre ki, bütün bunlar söndürülen ocaklarını şenlendirmeye kâfi gelmiyor. Bu durumda olan birkaç işçinin daha hissiyatını kendi satırlarından dinleyelim ve dersler çıkarmaya çalışalım.

«Doğum yerim Yugoslavya Yenipazar. Orada iken tek arzum Türkiye'ye gelmek idi. Herhangi bir kötü niyetle değil, oradaki gâvurların baskısından kurtulup, burada bü-

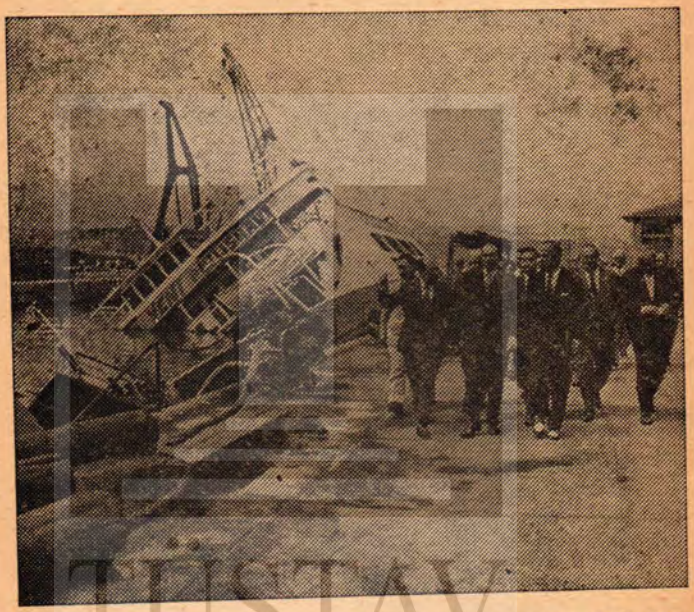

Yüzlerce Türk işçisinin alınteri dökerek inşa ettikleri «Eminönü» araba vapuruna da kıymaktan çekinmediler...

tün Türk kardeşlerle herhangi bir ayırım yapmamak şartıyla gerçekten bir kardeş olarak yaşamak ve geçinmekti. Ve bunu çok zor da olsa başardım ve buraya geldikten sonra bütün düşündüklerimi tatbik ettim ve etmeye çalıştım. Fakat son zamanlarda maalesef memleketimizde bir kin yaratıldı. Bunun nereden olduğunu ve hangi sebepten ileri geldiğini biz maalesef bilmiyoruz. Biz dediğimizde yâni işçilerden bahsetmek istiyorum. Çünkü işçi olduğum için eminim ki, işçiler genellikle birbirlerine çok benziyorlar. Yâni düşünce bakımından şuna da eminim ki, işçilerimiz çok saf, çok temiz ve iyi insanlardır. En fazla emek veren ve memleket için her fedakârlığa hazır olan kimselerdir... Fakat yukarda bahsettiğim bunalım ve kini yaratanlar, yâni memleketimizdeki üçkâğıtçılar bugün işçilerimize kancaları takmış bulunuyorlar, gayeleri yukarıda bahsettiğim, işçilerin saflığından ve iyi niyetlerinden faydalanmak, sağcılardan mı, solculardan mı yoksa yetmişyedi çeşit sendikacılardan mı bahsetmek lâzım, hepsi var bunun içinde ve gerçekten işçileri kandırıp götürüyorlar. Nitekim bütün iyi niyetlerime ve temiz düşüncelerime rağmen, ben de kandırılıp girdim bir çıkmaza, onun için kendim ve bütün işçiler namına Türkiye'deki bütün yetkili şahıs ve organlardan, bizlere yardımcı olmalarını candan dilerim.»

ALMANYA'da bulunduğu sırada çalıştığı fabrikaya, kaldığı yurda, dinlendiği kahveye kadar gelerek komünizm ve komünist ülkelerdeki refak hakkında kendilerine propaganda yapılırp, ALMANYA'da iken onlara inanarak bir süre hizmet etmiş olan bir işçi kara yoluyle yurda dönerken birkaç komünist ülkede karşılaştığı manzara kendisini uyarmış ve bir bataktan erken kurtulmasını sağlamıştır. İbret verici olan ifadesini burada zikre değer buluyor ve sizleri söz konusu ifadeyi birlikte okumaya çağırıyoruz :

«Almanya'dan dönerken karayolu ile geldiğimden trenin rotarlı olarak (A) şehrine gelmesinden ötürü Türkiye trenini kaçırdım. Ve bir geceyi mecburen (A) şehrinde geçirdim. Otellerde yer bulamadığımdan bir süre etrafta dolaştıktan sonra gece 03.00 sırasında açık bulunan bir birahaneye girdim, burada az Almanca bilen bir işçi ile tanıştım. Birahanenin masaları üzerinde çok sayıda şahıs masa üzerine yatıp daha doğrusu başını dayayıp uyumağa çalışıyorlardı. Ben bunların ne olduğunu işçiye sordum,

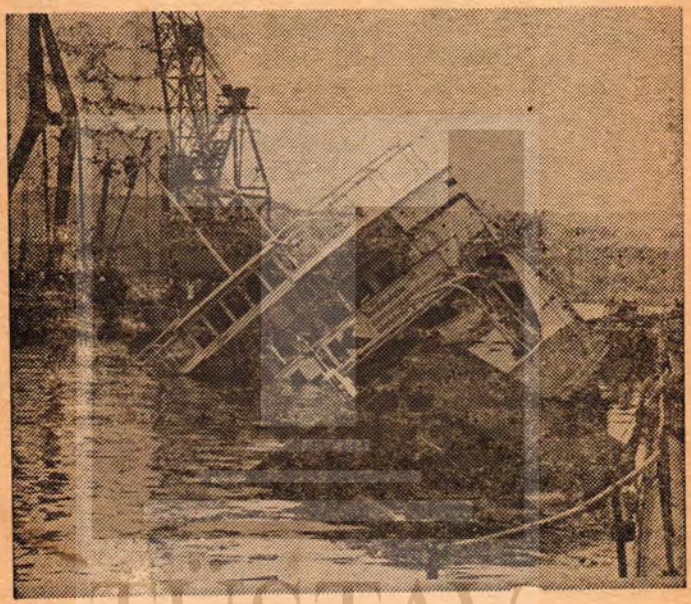

Bazı soysuzlar, komünistlerden aldıkları 300.000 lira karşılığında 28 Haziran 1972'de «Eminönü» araba vapurunu da batırdılar.

TUSTAV

bana şu şekilde cevap verdi: «Bunların anahtarı yok. Yani bunlar evleri, barkları, bavulları, yani anahtarla açabilecekleri herhangi bir malları olmayan işçilerdir, bunlar burada uyuklarlar, şafakla çalışmakta oldukları yerlere giderler.» dedi. Biz bunları konuşurken yanımıza bir başka şahıs geldi oturdu, benimle sohbet eden işçi bir daha ağzını açmadı. Daha sonra parklarda yatan bir sürü insan gördüm. Trenimiz (B) devleti hududunu geçti. Hudut kapısında 15 Mark ayak bastı parası istediler. Ben «niye onbeş Mark?» deyince, «öyle ise sen 20 Mark vereceksin, fazla da ağzını açma, şimdi trenden indiririm» diye bir devlet memuru Türkçe olarak beni tehdit etti. Bu yetmezmiş gibi bir süre sonra sigara yakarken başka bir biletçi çakmağıma gözünü dikti ve bana, uzun zamandan beri böyle bir çakmak arzu ediyordum, burada da böyle şeyler yok, gibi sözlerle benim çakmağıma göz dikti, ben de her an başıma bir dert açabileceği düşüncesiyle çakmağı kendisine verdim. İşte Marksist - Leninist ideolojiyi benimsemiş olan ülkelerden iki örneği ifade ettim. Burada kalsam buna benzer kimbilir daha neler görürüm. Ben bunu çok daha önceleri aile büyüklerimden işitmiş olduğum sözlerle biliyor ve tahayyül edebiliyordum. Bunlar bana isbatı oldu. Ben Atatürk yolundan ayrılmayan ve ömrüm boyunca da ayrılmayacak bir kişiyim, olaylar hakkındaki bilgim ve görgüm bundan ibarettir. Söylediklerim doğru yazılmıştır.»

Sadece aldatılan işçiler değil, işçileri aldatmak görevini sürdürmüş anarşistlerden de henüz vicdanı ve beyni yıkanmamış olanlar da vardır. Bunlardan birinin de vicdan azabı içinde açıkladığı ifadesini okuyalım:

«Şimdiye kadar girmiş olduğum bütün faaliyetleri, bütün ayrıntılarıyla hatırlıyabildiğim kadar açıklamaya çalıştım.

Bu arada ifademin sonunda kişisel olarak şu andaki hissiyatımı da açıklamak isterim. Komünist bir partiye girmek ve Türkiye'ye gelerek illegal faaliyete katılmakla hata yaptığımı geç de olsa burada belirtirim. Bunun kendimle zaman zaman çeliştiğini müşahede ettim... Toplumumun ve halkımın gelenek, görenek ve gerçeklerini doğru kavrayamadığımı, halka hizmeti, soyut teorik düzeyde değil, var olan gerçeklerde aramak ve bunun mücadelesini kanunî yollardan vermek gerektiğini öğrendim... Halkımızın içinde bulunduğu sorunlara çözüm getirdiğini pratikte

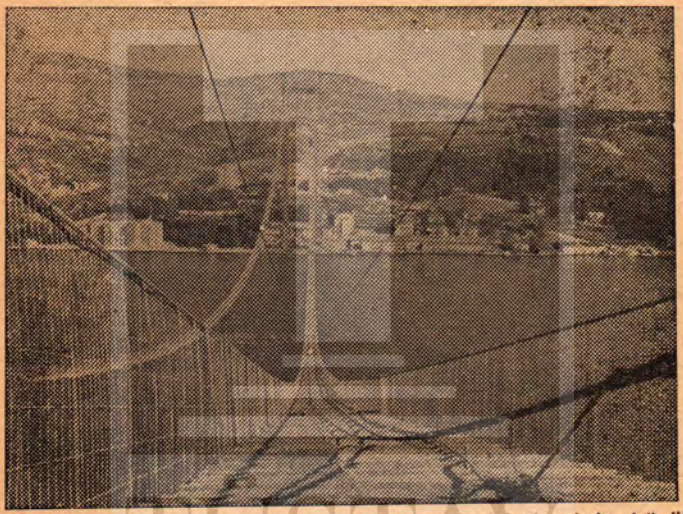

Komünistlerin hedefi bu defa Boğazıçı'nın incisi olacak bu büyük eserdi...

TÜSTAV

gördüğüm bir faaliyete tekrar girmek benim için söz konusu olamaz. Benim bundan sonraki idealim: yeniden doğuş, böylelikle, anama, aileme ve milletime yaraşır bir fert olarak hayata atılmamdır.»

Artık iyice anlamış olmalıyız ki, beynelmilel bir merkezden idare edilen komünizm, içinde yaşadığımız bu cennet yurdu, kızıl karanlığa, köleliğe sürüklemek istemektedir.

O halde, Devletimizin kurucusu büyük Atatürk'ün dediği gibi:

«ŞURASI UNUTULMAMALIDIR Kİ, TÜRK ÂLEMİNİN EN BÜYÜK DÜŞMANI KOMÜNİSTLİKTİR... HER GÖRÜLDÜĞÜ YERDE EZİLMELİDİR.»

sözünü hatırdan çıkarmamalıyız.

Görüyoruz ki, bu söze kulak vermeyenler, farkında olmadan vatan hainliğine itilmektedirler. Milletimizin en emin kalkınma yolu milli birlik ve beraberlik içinde hürriyete, adalete, fazilete, vatana, millete sadakatin değerlerini ispat etmiş olan Atatürk'ün yoludur.

Asla, şüphemiz olmamalıdır ki; Bizler bu yoldan ayrılmadıkça komünistler Türkiye'de daima hüsrana uğrayacaktır.

Durmayalım, sağa sola yalpalamadan Atatürk yolunda dosdoğru ilerlemeye devam edelim.

TÜSTAV

TÜSTAV